

ORTO

SPECIÁLNÍ ČÍSLO

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Rozhovor s Lukášem Provazem

Autorská tvorba

Články k výročí 28.10.

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři časopisu OrTo, dovoluji mi přivítat Vás u našeho dalšího čísla. Zbarvené listí na stromech už všem jasně dává najevo, že podzim dorazil tak, jak jsme ho očekávali a těšili se na něj. Spolu s ním ovšem i před pár dny dorazilo výročí Dne vzniku samostatného československého státu, které nás inspirovalo k vytvoření speciálního čísla. Kromě stálé nabídky Vašich oblíbených článků se tak můžete těšit i na tematicky laděnou tvorbu našich redaktorů. Za celou redakci Vám všem přeji příjemně strávené následující dny zahalené do příkrývky podzimního slunce a větru.

Aneta Neprašová
Časopis OrTo

T.G. MASARYK
"Život se nedá
slovy
dostatečně
vyložit, jen žít."

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Tak teda ahoj! Jsme parta několika nadšenců do umění. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Naše redakce jmenovitě:

Aneta Neprašová (šéfredaktorka, grafika)

Vanesa Borovičková

Filip Wohák (fotograf)

Monika Sladká (logo, ilustrace)

Petr Bartoš

Anežka Holá

Barbora Bečvářová

Michaela Olivová

Emma Žatečková

Ivan Dobrev (korektura)

Štěpán Hadrovský

Více o nás na našem Instagramu: **orto_gjo**

Co v tomto vydání najdeš?

— 06 *UNILIFE*

ROZHOVOR S KAČKOU ŽOHOU

Aneta Neprašová

— 08 *VĚDĚLIJSTE?*

ČESKOSLOVENSKÉ LEGIE V RUSKU

Petr Bartoš

— 09

SEDMNÁCTKRÁT TY

Hodná

— 10 *MIMO TŘÍDU*

MIMO TŘÍDU S LUKÁŠEM
PROVAZEM

Aneta Neprašová

— 12

NEJLEPŠÍ HOKEJ PLANETY

Ivan Dobrev

— 15

POHASLÁ ZÁŘ

Vanesa Borovičková

— 16

VÝROČÍ

Hodná

— 17

MATÍČKO, TATÍČKU...
DĚCKO STOJÍ TADY, TU

Vanesa Borovičková

— 19

Z POHLEDU TABULKY ČOKOLÁDY

Tereza Kremlová

ROZHOVOR S KAČKOU ŽOHOVOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

Pojďme začít tím, jaký obor studuješ.**Pro jaké lidi tento obor je?**

Studuji obor historii na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích. Tento obor je samozřejmě pro lidi, kteří mají rádi dějepis, zajímají se o historický výzkum a plánují se stát historiky či pracovat v archivech a vědeckých knihovnách.

Jak ses k tomuto oboru dostala? Měla jsi jasno brzo nebo ti rozhodování dalo zabrat?

Já jsem se k tomuto oboru nedostala náhodou. Již na základní škole a gymnáziu byl dějepis jedním z mých nejoblíbenějších předmětů a vždycky mě bavilo to hledání souvislostí mezi jednotlivými historickými událostmi a propojenost dějin celkově. Troufám si říct, že jsem měla jasno docela brzy ohledně toho, co chci studovat na vysoké škole.

Co bys doporučila studentům, kteří o studiu tohoto oboru uvažují?

Studentům, kteří přemýšlejí o studiu historie bych celkově doporučila, aby se případně připravili na velké množství odborných historických knih, které bude třeba za semestr či celý akademický rok přečíst. V přepočtu to vychází třeba i na knihu za týden, takže doporučuji obrnit se vůlí a trpělivostí.

Je něco, co tě na studiu tohoto oboru překvapilo?

Na studiu tohoto oboru mě překvapilo, že to není ani zdaleka jen o historii. Učíme se i jak správně citovat knihy, základy pomocných věd historických

jako je například heraldika nebo sfragistika, jak klasifikovat prameny ze kterých historikové čerpají či základní metody historického výzkumu.

Z jakých předmětů jsi maturovala? Pomohly ti semináře a následná maturita k tomu, co teď studuješ?

Když pomineme český jazyk a anglický jazyk, tak jsem maturovala ještě z dějepisu a francouzského jazyka. Jako součást přípravy k maturitě jsem samozřejmě navštěvovala i seminář dějepisu. Když jsem úspěšně odmaturovala tak jsem měla upřímný pocit, že se v dějinách jako celku vyznám, avšak opak byl pravdou. Po příchodu na vysokou školu jsem zjistila, že historie je mnohem obsáhlejší obor ke studiu, než jsem si dokázala předtím představit. Takže ano, semináře a maturita mi pomohly, ale jen z malé části.

Změnil se po nástupu na vysokou nějak tvůj volný čas?

Můj volný čas se po nástupu na vysokou školu rapidně zmenšil. Bohužel musím po pravdě říct, že ani na konci dne po skončení školy nemám úplně volno. Buď dopisuji poznámky z

přednášek, připravuji referáty či čtu nějakou historickou monografii.

Jaké to je odejít na vysokou, co se týče přátel? Dají se ta přátelství z gymplu držet nebo je lehčí vytvářet vazby nové?

Přátelství z gymnázia se samozřejmě do jisté míry držet daří, jestliže jste pevná skupina přátel, která má zájem o udržování kontaktu i po skončení střední školy. Je však jisté, že si najdete nové přátele i na vysoké škole. Já osobně udržuji kontakt i se svými přáteli z gymnázia a moji přátelé z vysoké školy tomu nijak nebrání.

Představa vs realita. Jaký byl tvůj vysněný vysokoškolský život a jak se to potkává s realitou?

Já jsem si vysokou školu vysnila jako místo, kde konečně budu studovat jen předměty, které mě doopravdy baví ale toto bohužel realitou není. Na každém vysokoškolském oboru se potkáte i s předměty co Vás nebudou bavit, ale je důležité, tyto předměty úspěšně dokončit abyste se mohli soustředit na ty, co Vás opravdu zajímají.

Jak je to s bydlením? Vyplatí se kolež, dojíždět nebo snad hledat byt s několika dalšími lidmi?

Bydlení záleží na okolnostech. Jestli bydlíte v dojezdové vzdálenosti (cca 1 hodinu cesty) od vysoké školy, tak se vyplatí dojíždět, jelikož doma přeci jen máte větší klid na studium. Jestliže bydlíte od školy daleko jako já, tak je

"NA KAŽDÉM
VYSOKOŠKOLSKÉM
OBORU SE POTKÁTE I S
PŘEDMĚTY CO VÁS
NEBUDOU BAVIT."

, tak je určitě lepší najít si nějaké bydlení přímo u fakulty. Já osobně bydlím na koleji, ale úplně nejlepší je najít si byt s pár dalšími lidmi se kterými si vzájemně vyjdete vstříc, pokud máte tu možnost.

Nakonec se chci zeptat, zda je něco, co bys vzkázala současným nebo budoucím maturantům? Jak odmaturovat a nezbláznit se 😊

Současným nebo budoucím maturantům bych vzkázala, aby začali s přípravou na maturitu co nejdříve a nenechávali vše na poslední chvíli. Není dobré se dva týdny před maturitou vystavovat zbytečnému stresu. Mohlo by to totiž ovlivnit celkový výsledek u zkoušky.

Děkuji. Hodně štěstí při studiu!

ČESKOSLOVENSKÉ LEGIE V RUSKU

PETR BARTOŠ

Věděli jste, že Československé legie jednou „vládli“ Transsibiřské magistrále v Rusku od západu až po daleký východ během první světové války?

Každý z nás určitě někdy zaslechl o československých legiích a obrněném vlaku „Orlík“, ale málo lidí ví, že tyto legie taky daly základ pro 9. největší armádu světa po první světové válce. Českoslovenští vojáci ve službách Rakouska-Uherska často dezertovali a začali tvořit zahraniční legie v jiných zemích. Legie se nejvíce vyskytovaly ve třech evropských státech, v Itálii, Francii a Rusku. Ty nejpočetnější a nejspíš i nejznámější bojovaly právě v Rusku, jejich přesný počet není znám, ale historici počty odhadují až na 100 tisíc (počítáme-li i dobrovolníky ze zajateckých táborů, které Masaryk naverboval).

Tito vojáci statečně bojovali a bránili se, vnadějí ve vlastní stát, do kterého se budou moct po válce vrátit. Vojáci byli pod vedením samotného Masaryka, a vojska tak statečně bojovali za osamocení Československa s ideologií, kterou jim Masaryk vštípil. Vojska držela dlouho a ovládala téměř, ne-li i celou Transsibiřskou magistrálu.

Utkala se v bojích jak s Rusy, tak Němci i Rakušany, a dokonce i s Poláky v bitvě o Těšínsko krátce po skončení války. Mezi nejznámější bitvy patří například bitva u Zborova nebo bitva na Bajkalu, z obou si legie samozřejmě přinesly vítězství. Většina bojů probíhala poblíž železnic, důležitých železničních uzlů a měst, která ležela na Transsibiřské magistrále. Což nás přivádí k tak známému vlaku jménem Orlík. Orlík byla obrněná a ozbrojená souprava, využívána jako hlavní transportní prostředek legií v Rusku.

Ačkoli vojska bojovala statečně, nakonec se nemohla vyrovnat se stále rostoucí Rudou armádou, což vedlo k několika ozbrojeným střetům a finální evakuaci legií z Ruska. Vojska uprchla pomocí lodí z přístavu ve Vladivostoku na východu Ruska. Vojáci se sice dostali pryč ze Sibiře, ale dále je čekala ještě dlouhá cesta, než se dostali do své nově vzniklé vlasti. Nakonec legie objely skoro celý svět a do své nové vlasti dorazili až v roce 1920.

Tak co, věděli jste i tohle?

SEDMNÁCTKRÁT TY

HODNÁ

Přemýšlela jsem nad tím, proč milujeme, když milujeme. Jak nehmatatelný to oproti jiným věcem je. Jak popsat tebe zdá se nemožné. Ale pokusím se. Třeba z toho něco vypadne.

Tak lehám si a napadá mě:

Že

Kdybys byl vůně, byl bys čerstvý vzduch po dešti.

Kdybys byl bolest, byl bys bolest břicha po třesních.

Kdybys byl barva, byl bys zářivě růžová.

Kdybys byl báseň, byl bys satira.

Kdybys byl píseň, byl bys indie skladba z osmdesátek.

Kdybys byl postoj, byl bys protest.

A kdybys byl hodnota, byl bys pravda.

Kdybys byl místo, byl bys velkoměsto.

Kdybys byl část dne, byl bys jednoznačně pozdní noc.

Kdybys byl alkohol, byl bys červené víno.

Kdybys byl hvězda, byl bys Slunce.

Kdybys byl květina, byl bys jistojistě namyšlená růže.

Kdybys byl den v roce, byl bys dvacátý osmý červen.

Kdybys byl čas, byl bys 12:34.

A kdybys byl zas a zas, snem.

Věř, že bych spala celý den.

A kdybys byl má největší chyba, přec bych si tě znovu prožila.

Dobrý den, ještě jednou bych vám ráda poděkovala za přijetí nabídky pro rozhovor do našeho říjnového čísla.

Rádo se stalo.

Toto číslo jsme věnovali výročí dvacátého osmého října. Jaká je první věc, která vás napadne, když se řekne Československo a s ním spojené zmiňované výročí?

Na to asi odpovědět nedokážu, protože je těch „věcí“ hodně. Aktuálně navíc vznik Československa podrobně řešíme s maturanty jak na dějepisu v bloku, tak na semináři. Takže se možná spíš zeptám já jich, co se jim vybaví :).

Máte pocit, že jsou lidé v dnešní společnosti dostatečně vzdělaní v oblasti českých svátků a výročí?

Snad ano, protože základní přehled o tom, jaké svátky slavíme, by měl mít každý. Třeba i bez širších historických souvislostí. Vzpomněl jsem si, jak mi bývalý student Martin S., který dnes působí v zahraničí jako lékař, sdělovat svůj postřeh ze studií v Austrálii. Měl tam jednou za úkol přiblížit Českou republiku, její symboly a zvyky. Když v rámci státních svátků zmínil Den české státnosti neboli svátek sv. Václava, divili se prý Australani, proč si Češi jako svátek připomínají vraždu. A navíc 1000 let starou...

Na našem gymnáziu učíte dějepis, který bývá předmětem, který studenty buď baví nebo nebaví, snad nic mezi tím. Co byste řekl, že je hlavním důvodem, proč by se dějepis měl vyučovat? A nějaké lákadlo, proč stojí

"NEJLEPŠÍ JE, KDYŽ SE DAJÍ UDÁLOSTI CHÁPAT JAKO PŘÍBĚH. IDEÁLNĚ NAPÍNAVÝ."

za to, dát mu šanci?

Nabízí se použít osvědčené fráze typu: Kdo nezná svou minulost, je odsouzen si ji prožít znovu.. Jenže odpověď je složitější a závisí na tématu, kterému se kdy v dějepisu věnujeme. Pravěk nebo staroorientální státy jsou například taková „nekonfliktní“ témata, která asi nikoho zvláště neosloví. Následuje antika, která už má přesah do ZSV, a navíc se fungování řecké demokracie nebo římské republiky dá dobře srovnávat s dneškem. Středověk si umíme mnohem lépe představit, když žijeme v městech s bohatou historií. A novověké události mají často přímé souvislosti s tím, co se děje teď, takže je motivace k jejich učení nejsnazší. Paralely se někdy přímo nabízejí: Na dějepisu v bloku jsme třeba srovnávali debakl „neporazitelného“ Ruska v rusko-japonské válce s tím, jak dnes Ruská federace válčí na Ukrajině. Občas někdo řekne, že dějepis neměl rád, protože si nepamatoval letopočty. Jenže mnohem důležitější jsou souvislosti. A podle odezvy od studentů bych řekl, že vůbec nejlepší je, když se dají události chápat jako příběh. Ideálně napínavý :).

Byl to vždycky dějepis a literatura nebo jste si k těmto oborům našel cestu postupně?

To, že chci studovat dějepis, jsem věděl od začátku a paní profesorka A. Šimůnková tady na gymnáziu můj zájem jen prohloubila. Český jazyk a literaturu jsem si k němu vybral jako vhodnou kombinaci.

Jaké období v dějepis a literatuře máte nejraději? A co vás baví v češtině?

V dějepis jsou to nejnovější dějiny. V literatuře bych namísto období uvedl spíš autory nebo směry, např. Karla Kryla. V češtině rád učím publicistiku (ve 2. ročníku), protože jde o pestrou práci s médií, nebo odborný styl (ve 4. ročníku), protože ten budou všichni studenti potřebovat na vysokých školách.

Co je dle vašeho názoru jedna z nejlepších učících technik? Výklad u tabule, aktivity ve skupinách nebo snad něco úplně jiného?

Záleží na předmětu, na tématu i dalších okolnostech – např. jestli jde o novou látku, nebo opakování. Někdy je efektivní, aby se studenti něco sami naučili nazpaměť – např. slovíčka nebo vzorečky. Jindy je lepší skupinová práce, někdy zase studentské prezentace nebo učitelský výklad... V hodinách literatury asi nikoho nepřekvapí, že je nejčastější aktivitou četba (nebo poslech) ukázek z uměleckých děl a jejich následný rozbor. V dějepis rád používám pracovní listy, a když to téma umožňuje, pracujeme s textovými a filmovými dokumenty, mapami a fotografiemi.

Vedle toho ale samozřejmě přijde i výklad nebo řízený rozhovor.

Dali jsme možnost zeptat se na otázky i našim čtenářům a ty zajímá, proč jste se rozhodl být zrovna učitelem?

Když se počátkem října konala beseda s paterem Dmytrem Romanovským, zmínil, že chtěl být knězem už odmala. Já to měl s prací učitele stejně, takže jsem se vlastně nerozhodoval :).

Další zajímá, co děláte ve svém volném čase?

Ve volném čase pracuju pro Městský úřad Kutné Hory jako kronikář, vedu městský čtvrtletník a zabývám se genealogií. Zajímá mě ale taky motorismus a rád se účastním srazů veteránů. Proto trávím dost času v garáži, kde mám aktuálně na starém autě rozdělaný motor :).

Moje předposlední otázka je, jestli jste v tuto chvíli šťastný? A existuje nějaký recept na šťastný život?

Recept na štěstí byste měli chtít po nějakém filozofovi... Tak snad jen: Důležité je, aby člověk dělal to, co ho baví.

A poslední otázka, je něco, co byste vzkázal našim čtenářům?

Můžu drze opsat přání od kolegy Adama Dizona z minulého čísla? Napsal to totiž moc pěkně: „Ať se vám jde studiem a osobním životem s co největší lehkostí.“

Moc děkuji za rozhovor.

Já děkuju!

NEJLEPŠÍ HOKEJ PLANETY

IVAN DOBREV

Představte si, že se žraloci střetnou s šavlozubými predátory. Jak by takovýto souboj dopadl? Na souši by zřejmě zvítězili predátoři, ve vodním prostředí by měli zase žraloci větší šanci na úspěch. No jo, ale co kdyby se tento zápas odehrál na ledě? Přesně toto se událo začátkem tohoto října v pražské O2 areně, a to hned dvakrát ve dvou dnech...

První ze dvou zápasů mezi San Jose Sharks a Nashville Predators skončil celkem přesvědčivým vítězstvím Preds 4:1, kde zkušenější žlutobílý tým ukázal své kvality. Jediný gól Žraloků zaznamenal český hokejista Tomáš Hertl, který přesnou střelou zvedl nejen české diváky ze sedadel. Po jeho vyrovnávací trefě však měli více štěstí hokejisté Nashvillu...

Mnohem napínavější podívanou nabídl druhý duel, který jsem osobně navštívil. Poté, co zazněly hymny USA a České republiky, na led vešla hokejová legenda, Jaromír Jágr, samozřejmě za obrovského aplausu. Legendární osmašedesátka slavnostním buly zahájila zápas. Pouhých šest sekund po začátku utkání fauloval český útočník Tomáš Hertl, rozhodčí ho tedy poslal na trestnou lavici. Toto se divákům vůbec nelíbilo, hlasitější pískot jsem v životě neslyšel. Predátoři však přesilovku nevyužili, Žraloci oslabení ubránili a v prvních minutách hry byli aktivnějším týmem. První gól zápasu padl v patnácté minutě, a to do sítě Nashvillu. Důraz na brankovišti zužitkoval v přesilovce Luke Kunin – 1:0 pro domácí tým Sharks. Ke konci první třetiny se Predátoři několikrát dostali do přečíslení, avšak sneúspěšnou koncovkou. Po prvních dvaceti minutách tedy Žraloci odešli do kabiny sjednogólovým náskokem...

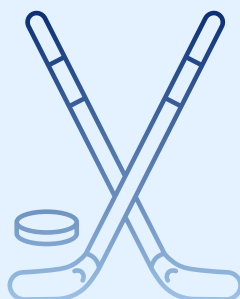
Do druhého dějství vešli aktivněji Predators a v pětadvacáté minutě vyrovnali na 1:1. Po skvělé práci před brankou se prosadil švýcarský forward, Nino Niederraiter. Jeho radost z vyrovnaného stavu ale trvala jen deset sekund hry. Hráči San Jose velmi rychle zareagovali na soupeřův gól, kapitán Logan Couture vpřečíslení přesnou ranou vrátil Žralokům vedení. Predátoři v tu chvíli pocítili velmi silný stisk čelisti. V sedmadvacáté minutě však švédský útočník Filip Forsberg objel bránu San Jose a, ačkoli s velkou dávkou štěstí, vyrovnal stav utkání na 2:2. Tým z Nashvillu tedy také ukázal, jak umí kousat. Krátce po vyrovnávací trefě dostal střelec druhého gólu zápasu dvě minuty za vražení na hrazení. Žraloci tedy dostali možnost udeřit potřetí, avšak Timo Meier trefil pouze masku Kevina Lankinena, brankáře Preds. Po skončení tohoto oslabení se Nino Niederraiter z trestné lavice rovnou zapojil do protiútoku svého týmu a po výborné přihrávce Eeliho Tolvanena

skóroval podruhé vzápase, čímž dostal svůj tým do vedení. Ve třiatřicáté minutě byl stav tedy 3:2 pro hostující tým Nashville Predators, což platilo až do konce druhé části utkání...

Ve třetí dvacetiminutovce tým Žraloků usiloval o vyrovnání, avšak Predátoři převážnou část tohoto úseku hry měli vše pod kontrolou. Dvě a půl minuty před koncem zápasu kouč San Jose zkusil risk bez brankáře, tedy variantu šest na pět. Obrovský tlak domácích také podporovali fanoušci svými pokřiky „Let’s go Sharks!“ Patnáct sekund před koncem se Žraloci natlačili do brankoviště, ale ani vtuto chvíli se jim nepodařilo změnit stav utkání...

Konečný výsledek: San Jose Sharks – Nashville Predators 2:3

Za zmínku stojí maskoti obou týmů, kteří bavili diváky po dobu obou zápasů a ukázali, že hokej není o nenávisti k soupeřům, nýbrž hlavně o zábavě, společné lásce k tomuto úžasnému sportu, a že každý zápas je knihou o mnoha příbězích nejen na ledě, ale i v hledišti. I díky těmhle dvěma plyšovým chlapíkům to nejen pro mě byl jedinečný zážitek, na který budu vzpomínat až do konce života...

POHASLÁ ZÁŘ

VANESA BOROVÍČKOVÁ

Jako stonožka svoji nožku
Obouvám veselou ponožku.
Pěji písně rozverně,
Plné něhy, naděje proměnné.

Věř a pohaslá hvězda zazáří.

Jako poznámka ve starém diáři,
snadně si hrát, vzdát hold císaři.
Snad aby se člověk neopozdil...
... k oltáři... k žaláři... Je zde rozdíl?

Věř a hvězda pohladí po tváři.

Ulehnout v sivý mech,
zatajit dech
a
v bouřlivých dnech
ležet na zádech.

Věř a nebe se rozzáří.

VÝROČÍ

HODNÁ

Při slově výročí se mi trochu svírá hrud'. Státní svátek nebo osobní smutek. Není to snad jedno? Důležitý je jedno. A to, že scházíš mi už rok. Nebo dva? Nebo tři? Nebo snad celý život? Uznávám, že psát o tobě básně bylo vždycky jednoduchý. Byls přesně ten typ člověka, o kterým šlo psát jen tak z hezkého dne. Jen tak ze stesku. Z nostalgie. Ze vzteku. Z lásky. Z něhy. Ze strachu. Psát o tobě bylo jako spát za deštivého dne. Lehký a bezpečný a dobře známý. Občas jsem začala psát a psala a psala, až jsem skončila u nás, a hlavně u tebe. Jako by snad všechny cesty místo do Říma vedly k tobě. Ovšem ty jako bys synonymem Říma byl.

Počítat dny a roky nemělo smysl. Loni touhle dobou...Tak přesně začínala každá moje deprese. Loni touhle dobou jsme si začali psát. Jsi se na mě prvně usmál. Jsi mi prvně něco slíbil. Jsi mi poslal nahrávku, jak hraješ na piano. Jsi mi sdělil svoje sny. Jsem ti darovala srdce své. Jsi mi nedal pusu. Jsme spolu tancovali. Jsme spolu (ne)skoncovali. Jste spolu začali. Jsem se to dozvěděla. Jsem o sobě poprvé fakticky pochybovala. Jsem se zas milovat naučila. Nebo spíš, jsem se zas milovat naučit chtěla.

V tyhle dny mi nebylo moc do skoku. Nechtěla jsem vzpomínat na každou tvou větu. Ale zároveň mi přišlo, že přece nemůžeš takhle navždycky poskvřnit každý den v mém roce, ne? Tak jsem si pustila teplou sprchu na záda. Pod proudem vody do skoro-rozpuštění zůstala. Pak jsem si celá čistá a tebou nezanesená sedla na koberec před zrcadlem a koukala se na sebe. Prohlížela jsem každý detail sebe, dokud mi nepřišlo, že jsem krásná. V pozadí hrála nějaká feministická písnička a já oslavovala, že příští rok, touhle dobou, to bude rok od doby, co miluju sebe víc než tebe. Ten večer jsem napsala další báseň, do deníku, který by snad mohl být tvým vlastním, když jsi stejně byl hlavní postavou každého textu. Tentokrát to ale byla báseň pro mě. Měla pár jednoduchých slov a víc, než báseň to byla jen krátká říkanka. Ale mluvila za vše, co jsem v tu chvíli cítila. Díky, že jsi zůstala.

/o výročích a vzpomínkách/

MATIČKO, TATÍČKU... DĚCKO STOJÍ TADY, TU

VANESA BOROVIČKOVÁ

Uklidit starý šat,
nový odít,
otázat se,
kdo stále je tvůj brat
a
kdo pouhý demokrat.

Hra na vojáky,
bezedné nápoje,
típlé cigarety,
zasmušilé tváře.

Hra na zázraky,
nápoje,
cigarety,
tváře.

Jen stát se ptáky,
skrýt zášť krve za tesáky.
Přestat věřit na rozpaky,
rozjasnit se mezi mraky
a na vlastní zraky
říct si taky...

Taky by člověk mohl se smát,
písně pět a na vše „zapomnět“.
Krajinu v srdci, krásu věcí
našeho děcka – Česka.

A oni ne a ne najít výchozí situaci,
kdy „je nebe na Zemi“ a „věřte mi“,
že v projasněném paláci stepují vojáci.
Paní domácí, chtějíc udělat si legraci,
křikem hlásí „Carpe diem“, panáci.

Jde to, Tatíčku, i bez války,
bez obav.
Jde to, Maminko, bez zápalky,
bez ústav.

A střemhlav, nehledíce na „včera“,
chci, Rodičové moji, vnést vzpomínku tam,
kde dříve seděla.

S úsměvem si hrálo se svými vlasy,
přehlídku světa pozorovalo – zřejmě – asi.
S úsměvem si ulehlo do travin,
pozorujíc souzvuk pole min.

Hlavou pokyne, to dítko maličké,
k rozhodujícím, co je ještě lidské.

Co tedy teď? Když dítě mizí, zapomíná
a
chce se spíše, jako dospělec, ke stolu usadit?

Výsledná mozaika v nedohlednu,
kde skončí?
Na výsluní? Na pěšině? V temnu?

Z POHLEDU TABULKY ČOKOLÁDY

TEREZA KREMLOVÁ

Byl to den jako každý jiný. Jen tak jsem si ležela v regálu a sledovala dění kolem. Víte, už tu ležím dlouho. Jsem polámaná jako malé dítě, které spadlo z kola. Proto si mě ještě nikdo nekoupil, už tu bude pátý den.

Pozorovala jsem okolí a povídala jsem si s Oříškovou, byla totiž kousek ode mě. Povídala mi: "Já jsem celá otlučená z té cesty, jak to drncalo." Já jí na to řekla: "Hmm, tak to si máš na co stěžovat." V tu chvíli jsem se cítila opravdu mizerně, té Oříškové to ani nepřišlo neslušné a mlela si dál to své. Připadala mi nafoukaná, ale byla tu teprve pár dní, tak se nebylo čemu divit. Po chvíli se jí nějaký chlápek odnesl a bylo po konverzaci. Tak jsem tam ležela dál.

Už jsem skoro spala, když jsem uviděla nějakou stařenku. Mířila si to přímo ke mně, na chvíli ve mně vzplanula naděje, ale ona si jen pro sebe řekla: "Fuj, hořkou nejím." A pokračovala k dalšímu regálu.

Něco mě na té stařence zaujalo....Možná to byla ta její prapodivná chuť, nikdy jsem nic takového neviděla. Vypadala u toho jako postřelená husa. Měla mlsný jazýček, protože si vzala dvanáct mléčných čokolád s jahodami. Poté se jenom otočila a namířila si to k východu. Stále zrychlovala a já si pomyslela, že už asi měla chuť na ty čokolády.

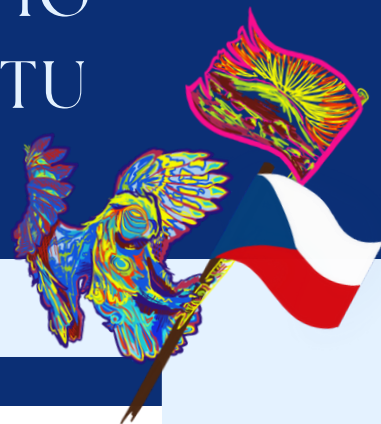
Na jejím chování mi nepřišlo nic zvláštního, ale vím, že většinou se zákazníci staví u našich zaměstnanců na pokec. Ti s velkým nákupem jsou většinou nejukecanější. Nechápu, co na tom všichni vidí.

Najednou, někdo zakřičel: "Pozor! Utíká! Chyťte ji!" Netuším, co to mělo znamenat, ale všichni začali pobíhat jako zmatené slepice. Skladník vyběhl z obchodu a za pár minut se vrátil s onou stařenkou a pak ji odvedli do auta, které blíkalo červenými a modrými světýlky.

Nevím proč, ani kam ji odvezli, ale nic hrozného to být nemohlo, všichni se totiž na tu stařenku usmívali.

DEN VZNIKU SAMOSTATNÉHO ČESKOSLOVENSKÉHO STÁTU OČIMA NAŠICH ČTENÁŘŮ

Proč by nám historie neměla
být jedno?

Napište něco...

Protože jsme v historii
udělali dost chyb a staly
se věci, které se NESMÍ
opakovat a ZAPOMENOUT.

Měli bychom se z ní
poučit, abychom
neopakovali stejné chyby,
které udělali naši předci.

Protože poučení z
minulosti je naší
budoucností.

Ten jazyk. Je kouzelné, jak
jsou si podobné a přitom
oba krásné a bohaté.

Že jsme si pořád blízcí
jako bratři a jednoduše se
spolu dorozumíme jakožto
západní Slované.

Co máš nejradši na našem
bratrství se Slovenskem, přestože
už nejsme jedním státem?

Napište něco...

Že to lidi pořád berou v
pohodě. Ne jako:
"Slovensko? Co to je? To
ještě existuje?"

Proč je podle tebe důležité si
připomínat důležitá data a
výročí?

Napište něco...

Aby se na ně nezapomnělo.
Na data, kdy se stalo něco
důležitého se zapomenout
nesmí.

Protože je to zajímavé a
přínosné a může nás to i
zpětně naučit spoustu
věcí.

Protože tím držíme naživu ty, co
s námi už nejsou anebo
dáváme najevo, že na špatné
věci nezapomínáme.

T.G. MASARYK

"Vlastenectví je
láska k vlastnímu
národu, nikoli
nenávisť k
jiným."

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena